

VILACUP

Butlletí informatiu de la CUP Sant Celoni
Setembre 2008, núm. 10. Segona època

La CUP reclama el nou hospital

Un dels arguments que corren per Sant Celoni i la Batllòria a favor de construir una Àrea Residencial Estratègica (ARE) a Can Riera de l'Aigua és que d'aquesta manera els celonins i celonines podrem tenir un nou hospital. Però això no és cert. Davant d'aquesta afirmació que l'equip de govern de CiU ha difós pel poble, des de la CUP vam decidir, en primer lloc, distribuir un fullet casa per casa titulat "Les mentides sobre l'ARE" (el podeu descarregar de la pàgina web de la CUP), en què desmentim els arguments difosos per

defensar aquest projecte urbanístic. En segon lloc, i davant la preocupació per si el nou centre sanitari depèn de l'ARE --una inquietud que hem pogut observar en les tres reunions que hem fet amb el veïnat per informar sobre l'ARE-- vam considerar necessari presentar una moció al Ple municipal del juliol en què instàvem l'equip de govern a obtenir ja els terrenys per al futur hospital. Aquesta moció finalment va ser aprovada per unanimitat. **P. 7.**

La tossuderia de CiU amb l'ARE deixa sense efecte l'Acord amb la CUP

La 7a Assemblea d'Unitat Popular (AUP) celebrada el 17 de maig a la biblioteca l'Escorxadó es va tancar amb la decisió de deixar sense efecte l'Acord d'investidura i governabilitat que la CUP va signar amb CiU el mes de juny del 2007.

L'obstinació del grup conservador a l'hora de tirar endavant el projecte d'Àrea Residencial Estratègica (ARE) a Can Riera de l'Aigua malgrat la decisió majoritària del ple municipal del mes de maig (en què CUP i PSC-PSOE hi van votar en contra), va fer prendre aquesta decisió a la CUP. **P. 6.**

La CUP aconsegueix que l'escola bressol sigui totalment pública

La futura escola bressol de Sant Celoni i la Batllòria disposarà d'un model de gestió directa, és a dir, serà totalment pública i dependrà de l'Àrea d'Educació de l'Ajuntament.

El model de gestió d'aquest futur centre educatiu es va tractar en el Ple del mes de maig. Tot i que els altres dos grups polítics a l'Ajuntament van defensar fins a l'últim moment que la gestió fos indirecta, és a dir, que se subcontractés una empresa externa, finalment, i davant els arguments exposats per la CUP, van decidir canviar el sentit del seu vot. Aquesta decisió beneficiarà tant els futurs treballadors de l'escola com la qualitat del servei que oferiran. **P. 4.**

SUMARI

Editorial	2
L'embast	2
Pressupostos	3
28 de juny	3
Què es cou?	4
7a AUP	6
L'hospital de Sant Celoni	7
Què es cou?	8
El control publicitari	9
Gira el mitjà	9
No a la MAT!	10
Justícia social	11
Dimecres de mercat	12

Candidatura d'Unitat Popular

L'embast

Editorial

El despropòsit de CiU

Gairebé un any després d'haver signat l'Acord d'investidura i governabilitat amb CiU, la CUP va decidir en assemblea deixar-lo sense efecte. L'ARE, un projecte urbanístic impulsat pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques per salvar els drapets als promotors urbanístics en un moment de crisi econòmica, va ser la gota que va fer vessar el got de la paciència de la CUP.

Excusa, mentida, inconsciència i obstinació: el despropòsit convergent. L'excusa de CiU, que és una imposició de la Generalitat de Catalunya. La mentida de CiU, que aquest projecte permetrà construir el nou hospital de Sant Celoni i la Batllòria. La inconsciència de CiU, tancar els ulls a l'informe ambiental elaborat per l'empresa Minuàrtia, que desaconsella rotundament urbanitzar Can Riera de l'Aigua des d'un punt de vista biològic i paisatgístic. L'obstinació de CiU, tapar-se les orelles a la decisió presa pel Ple municipal del mes d'abril, en què la majoria, PSC-PSOE i CUP, hi va votar en contra. El resultat d'aquest despropòsit: que el govern municipal hagi quedat en minoria. La resposta convergent de cara a la galeria i davant l'amenaça de la CUP de deixar sense efecte l'Acord: muntar una consulta popular perquè tots els celonins i celonines puguin opinar.

Malgrat l'ús partidista que CiU ha volgut fer de la participació ciutadana (utilitzant la consulta per rentar-se la cara després d'haver tingut la possibilitat d'oposar-se a l'ARE en el mateix Ple municipal de l'abril), des de la CUP volem continuar treballant perquè Sant Celoni i la Batllòria no es converteixi en un municipi inhabitable i col·lapsat. Per això lluitarem per desmentir els falsos arguments en defensa de construir l'ARE a Can Riera de l'Aigua i perquè la resposta a la consulta popular sigui un NO rotund a la destrucció del territori i a l'ARE i un gran SI per un poble habitable.

Vilacup és el butlletí informatiu de la CUP Sant Celoni. Us podeu posar en contacte amb nosaltres al carrer de Sant Josep, 76, 08470, de Sant Celoni, al telèfon 93 867 16 13 o per correu electrònic a l'adreça santceloni@cup.cat.

Aquest número ha estat enviat a la impremta el dia 1 de setembre de 2008.

Dipòsit legal:GI-389-2008

Les associacions de veïns i veïnes: molt passat, poc present i futur incert

Per Pep Martí, membre de la comissió de Comunitat, Comunicació i Participació

Imatge d'una de les tres reunions que la CUP va fer amb els veïns per informar del projecte d'ARE a Can Riera de l'Aigua.

Les associacions de veïns i veïnes (AV) van néixer a les darreries de la dècada del 1960 a Barcelona, Bilbao i Madrid i es varen estendre per totes les ciutats i pobles. Varen sorgir amb una clara vocació de compromís amb el municipi i/o barri del qual formaven part. De fet, la població, organitzada a través de les associacions de veïns, va impedir, fins a l'assoliment dels ajuntaments democràtics, i fins i tot després, força barrabassades urbanístiques que es duïen a terme impunement, va treballar per la preservació del patrimoni cultural, per l'obtenció de les llibertats democràtiques i per la convivència entre els diferents col·lectius que configuraven la societat de l'entorn.

D'ençà de la transició democràtica, l'associacionisme en general a Catalunya ha experimentat un creixement espectacular, sobretot a nivell quantitatiu d'organitzacions, i més moderat en base social: hi ha moltes associacions amb poques persones associades. I la gran majoria de les associacions que es creen són de caràcter sectorial: o bé, s'adrecen a col·lectius específics (joves, gent gran, dones...) o bé intervenen en àmbits temàtics concrets (cultura, esport, oci...). Les AV continuen sent de caràcter generalista (estan determinades pel territori), la qual cosa pot difuminar el sentiment de pertinença.

Quaranta anys després de la seva creació, la incidència de les AV en els municipis és força més feble que anys enrere, per diferents

raons, entre les quals en destacaria quatre, dues d'externes i dues d'internes:

- Autosuficiència política dels ajuntaments. Els ajuntaments han assumit la majoria de les funcions que havien caracteritzat les AV, i això n'ha limitat el paper, condicionades a més per la subvenció, que incideix –directament o indirectament– en la determinació d'afavorir allò que és prioritari per al municipi, sense l'establiment de consens previ amb els actors socials.

- Identificació ideològica. La identificació ideològica amb determinats partits, majoritàriament d'esquerres a Catalunya, han convertit algunes AV en corretges de transmissió d'opcions polítiques que poden incrementar o decreixer el seu compromís amb el municipi, en funció de l'opció política governant.

La institucionalització de la participació ciutadana, no ha afavorit les iniciatives socials.

- Excés d'intervenció individual. L'assumpció dels problemes del veïnat i el seu intent de resolució per part dels membres de la junta acaba desmobilitzant el ciutadà que pateix aquests problemes, en considerar que ja hi ha qui se'n fa càrrec. En aquest sentit, el "ja parlaré jo amb el regidor o regidora" s'acaba imposant al "constituïm una comissió d'afectats i anem a parlar amb la regidora o regidor".

- Confusió entre finalitats i mitjans. La finalitat d'una AV és

incidir en la millora de les condicions de vida dels habitants d'una zona determinada. La realització d'activitats lúdiques vinculades al cicle anual: cavalcada de reis, castanyada, etc. han de ser eines per atraure la població i transmetre valors socials i consciència col·lectiva. Les AV no només han d'organitzar les festes majors dels barris.

Actualment, el nombre d'associacions de veïns s'està incrementant, ja sigui en l'àmbit de carrer (l'organització d'una festa és més fàcil de portar des d'una associació) ja sigui perquè les juntes de compensació de les urbanitzacions es converteixen en associacions de veïns, quan la urbanització és recepcionada pel municipi. Sense oblidar, evidentment, les que es constitueixen amb una clara vocació d'incidència social i col·lectiva.

Això pot incidir en la revifada d'aquestes organitzacions i en una major incidència en la seva funció social. S'està donant, a més, una situació a diferents indrets (a Sant Celoni encara no) que permet millorar l'optimisme de cara a un futur proper: la incorporació de dones als òrgans de govern de les AV, que n'ha de fer renéixer moltes que estaven estancades.

Esperem que tornin a ser organitzacions verdaderament decisives en la vida de la comunitat atès que els objectius estatutaris continuen sent vàlids, vigents i sobretot necessaris.

Pressupostos: entre la responsabilitat i la coherència

Per Gerard Masferrer, membre de la comissió Permanent

La CUP té molt clar que el treball de la distribució de la despesa municipal s'ha d'articular tendint a la retallada de les desigualtats socials dels veïns i veïnes de Sant Celoni i la Batllòria. L'administració local ha de vetllar tant per les classes socials més desfavorides com per la promoció d'un poble equilibrat, cohesionat, respectuós amb el medi i allunyat de les males pràctiques urbanístiques, que només acaba afavorint uns determinats interessos privats.

La influència política de la CUP a l'hora d'aprovar els pressupostos municipals d'enguany ha garantit l'aplicació de tot un seguit de mesures d'alt contingut social:

Polítiques envers la municipalització dels serveis.

Creiem que l'administració pública ha de ser propra als veïns i veïnes, per això hem apostat per la municipalització dels serveis (el projecte Tritó, l'empresa pública d'habitatge, l'oficina local d'habitatge, l'escola bressol) així com per una gestió directa, eficaç i sensible amb les necessitats de la ciutadania.

Polítiques socials. La CUP ha prioritzat tots els aspectes que fan referència a la millora de les polítiques socials de competència municipal. L'atenció a la dependència i l'ampliació dels serveis socials han estat eixos bàsics a partir dels quals s'ha treballat. En aquest sentit s'ha procurat l'ampliació de personal de serveis socials i l'elaboració dels dos estudis que permetran la construcció d'una residència geriàtrica i l'habilitació d'un centre de dia públic.

Polítiques educatives. El repte d'aconseguir l'accés universal a la cultura i l'educació des de l'àmbit municipal ens obliga a pressionar

l'administració local perquè faci un autèntic esforç inversor per alleugerir els dèficits educatius del municipi. Des d'aquesta perspectiva els pressupostos d'enguany garanteixen la universalització de l'educació proposant programes eficients de concessió de beques que possibiliti a tothom l'accés a l'educació.

Polítiques de participació i qualitat democràtica.

Des del seu naixement, la CUP ha apostat pels processos participatius i la transparència democràtica. Que la ciutadania pugui parlar i exigir fora del marc electoral és un element clau per democratitzar les institucions públiques tradicionalment opaques i allunyades de gent. En aquest sentit, la CUP aposta per impulsar els pressupostos participatius i les consultes populars.

Polítiques d'inversió:

- Comprar terrenys per construir equipaments
- Finalitzar l'escola bressol
- Construir un nou pavelló d'esports
- Construir el Parc d'Activitats del Pertegàs
- Millorar i rehabilitar les escoles públiques
- Inversions a la Batllòria (pont de la Tordera...)
- Redactar el projecte de Can Ramis
- Redactar estudis per a la futura construcció d'un centre de dia, una residència geriàtrica i un nou edifici per a l'àrea de comunitat.
- Instal·lar una xarxa wifi per a tots els veïns i veïnes
- Diferents obres de carrers i vials

Polítiques referents a l'anomenada "despesa corrent":

- Impedir que l'equip de govern contractés a dit un coordinador d'àrees extern no adscrit al personal de l'ajuntament i amb un sou

estimat de 53.000 euros

-Reducir la despesa en càrrecs polítics en 95.000 euros

-Consolidar la contractació laboral estable dels treballadors de l'ajuntament que encara disposen de contractes temporals i precaris

-Crear places ocupades per personal municipal, fins ara exercides per personal d'empreses subcontractades

-Augmentar la plantilla de personal dedicat a prestar serveis a les persones: treballadors socials, professorat escola d'adults, etc.

-Congelar la plantilla de la policia local ja que la ràtio de policies no s'adequa a la de les poblacions veïnes

Despesa en béns corrents i serveis:

-Part dels diners estalviats en sous als polítics es destinaran a beques per accedir als serveis educatius i culturals de l'ajuntament

-Crear l'oficina local d'habitatge

-Obrir una partida per començar a redactar el POUM (estudis tècnics)

-Realitzar estudis que permetin construir la residència d'avis, el centre de dia i el nou edifici de l'àrea de comunitat

-Garantir la gratuïtat del bus per altres col·lectius, a part de la gent gran

-Redactar un projecte d'estudi de la recollida de residus porta a porta

-Dotar de recursos diferents els projectes de l'àrea de comunitat i municipalitzar el programa Tritó de drogodependències

La CUP va votar a favor del pressupost 2008 per coherència, perquè els comptes aprovats permetran consolidar les bases per executar en el futur polítiques públiques de fort contingut social. L'experiència que la CUP ha adquirit, després de treballar els pressupostos, garanteix que, en el futur, la CUP els pugui dirigir cap a polítiques socials que garanteixin una bona qualitat de vida a tots els celonins i celonines.

El suport es va donar per responsabilitat política, per consolidar projectes ja engegats i pressupostats. Tot i no compartir algunes partides consignades, i en coherència amb l'Acord d'investidura i governabilitat vigent en el moment de l'aprovació dels pressupostos, la CUP va atorgar un aval de confiança a l'equip de govern, condicionat a la no urbanització del sector de Can Riera de l'Aigua i a la desclassificació de la Ferreria.

28 de juny, la revolta continua

Stonewall Inn' era un bar gai de Nova York. Allà, la nit del 28 de juny de 1969, la policia hi va fer una batuda. Aquella nit vuit agents van entrar a l'establiment i van començar a identificar i a intimidar els assistents.

A diferència d'altres vegades, aquells fets van suposar un punt d'inflexió. Per primer cop, un acte repressiu habitual va donar lloc a una resposta mai vista fins aleshores. Mentre la policia encara era al local, una gentada s'anava concentrant a l'exterior en senyal de protesta contra les detencions i va començar a atacar la policia amb ampolles, pedres... Els disturbis van durar tota la nit i es van allargar fins al dos de juliol. Des d'aleshores, el 28 de juny és la diada internacional per l'alliberament lèsbic, gai i transsexual.

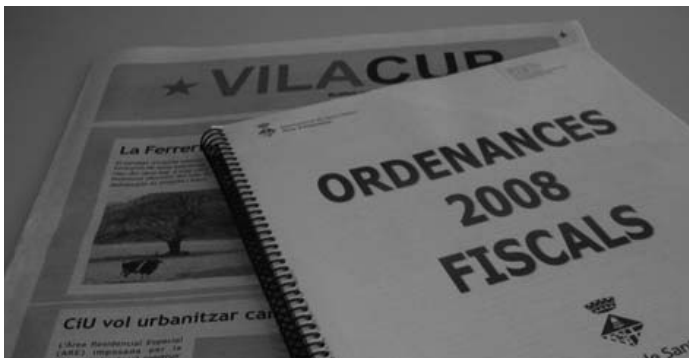
Trenta-nou anys després, la revolta continua. Enguany, amb el lema "Destruïm l'heteropatriarcat, alliberem les nostres sexualitats", l'Esquerra Independentista ha fet actes arreu dels Països Catalans, juntament amb les organitzacions de lesbianes, gais i transsexuals, per reivindicar la diada del 28 de juny.

Però, què volem dir amb heteropatriarcat i per què el volem destruir? L'heteropatriarcat és l'obligació social de ser heterosexual. És a dir, el fet que es consideri tothom heterosexual fins que no es demostrï el contrari, o considerar l'opció heterosexual com la normal, i en canvi considerar les minories sexuals com a estranyes, o fins i tot dolentes i perilloses.

Però l'heteropatriarcat també és voler integrar la dissidència sexual a les normes socials del patriarcat i del capitalisme. O sigui, acceptar les minories només si es comporten com les majories: si es casen, si adopten un fill, si treballen en feines respectables, si no reivindiquen res...

La revolta, doncs, cal que continuï per recordar a tothom que la diada del 28 de juny segueix essent una jornada de lluita, que seguirem lluitant contra l'homofòbia i la transfòbia, que mai permetrem la mercantilització del fet LGT ni l'encaix del moviment a les normes socials del patriarcat i el capitalisme.

Joan Pujolàs i Vilar, militant del JAG (Joves per l'Alliberament Gai) i de la CUP de Girona.

Què es cou?

Un pas més per la municipalització dels serveis públics

Per la comissió d'Educació, Cultura i Esports

En el ple del dia 29 de maig es va portar a debat el projecte de d'establiment de serveis de l'escola bressol. En aquest projecte, a banda d'especificar els diferents serveis que s'hi oferiran, l'organització del centre i el perfil de professionals, també s'hi feia referència al model de gestió que s'hi implementarà: un model de gestió directa. És a dir, una gestió realitzada íntegrament per l'àrea d'Educació de l'ajuntament de Sant Celoni. El resultat de la votació del ple no pot generar dubtes, tots els grups polítics van votar a favor d'aquesta gestió municipalitzada. No obstant, les coses no són tan clares i diàfanes com ho podrien semblar.

L'escola bressol tindrà un model de gestió directa, duta a terme íntegrament per l'Àrea d'Educació

Darrere aquesta unanimitat de darrera hora hi ha taticismes i decisions preses a contrarcor. Des de la CUP, no ens podem estar de dir que el projecte inicial presentat per l'equip de govern, i defensat

aferrissadament pel mateix fins pocs dies abans, passava per l'establiment d'una gestió indirecta –per la concessió del servei a una empresa privada externa–.

El model de gestió defensat per CiU era indirecte, és a dir, se subcontractava el servei a una empresa

Un model de gestió que no tan sols impossibilitaria el seguiment intensiu del projecte pedagògic, dels serveis establerts i del desenvolupament global del centre, sinó que, a la vegada, condemnaria els professionals de l'escola bressol a uns sous paupèrrims en relació amb la importantíssima tasca que han de desenvolupar i al nivell de responsabilitat i implicació que han de tenir. Aquest plantejament inicial del govern de CiU esdevenia completament inadmissible. I fou en aquest sentit que la CUP posà de manifest a tots els grups polítics que batallaria fins al final per municipalitzar l'escola bressol. Amb arguments i alternatives damunt la taula, la CUP va plantejar el canvi

cap a un model de gestió directa de l'escola bressol. Un model que, finalment, va ser acceptat per la resta de grups municipals. Ara bé, fins a quin punt la decisió no ha estat presa a contrarcor per algun d'aquests grups? L'equip de govern treballarà a fons perquè el model municipal d'escola bressol sigui reeixit quan fins al darrer moment havia defensat la gestió indirecta? Des de la CUP així ho esperem. En

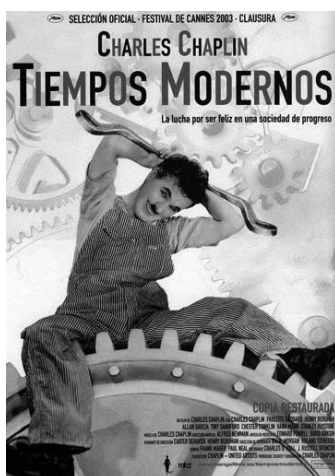
qualsevol cas restarem amatents i vigilants perquè l'escola bressol esdevingui un servei universal i d'altíssima qualitat. Un servei que no tan sols vetlli per l'educació dels menuts i dels seus pares i mares, sinó que, a la vegada, constitueixi una eina més per la igualtat d'oportunitats entre famílies, homes i dones. En definitiva, és a la recerca d'aquestes fites que hi podreu trobar la CUP.

La futura escola bressol de Sant Celoni, en procés de construcció.

Els drets laborals dels europeus, en perill

per Joan Josep Morales, membre de la comissió d'Economia, Turisme, Administració general i Seguretat ciutadana

Imatge del cartell promocional de la pel·lícula Temps moderns, de Charles Chaplin, sobre la relació entre home i treball. Han passat molts anys però sembla que tornem enrere.

Els ministres de Treball de la Unió Europea han aprovat una proposta de la presidència eslovena que permetrà a cada Estat membre modificar la seva legislació per elevar la setmana laboral vigent de 48 hores fins a les 60 hores setmanals en casos generals i a 65 per a certs col·lectius com els metges.

La setmana laboral màxima de 48 hores és un dret social consagrat per l'Organització Internacional del Treball (OIT) des de fa 91 anys. En aquests moments, aquesta directiva europea abanderada per la Gran Bretanya i Alemanya amenaça acabar amb una conquesta laboral de quasi un segle de durada que nega la pròpia història política i social seguida fins avui per la Unió Europea.

És un fet que empreses transnacionals i nombrosos governs europeus estan entossudits a liquidar el ja retallat i devaluat model

social europeu. Aquesta liquidació, si s'aconseguís, no deixaria de tenir importants conseqüències negatives per a l'estabilitat social i institucional a la Unió Europea. La directiva de temps aprovada, i pendent de votació definitiva al Parlament Europeu, autoritza un augment de la jornada laboral molt per sobre de les 48 hores setmanals mitjançant l'únic acord entre l'empresari i el treballador individual.

Amb aquesta directiva es neguen les lluites dels treballadors i les treballadores del segle XX i es torna a l'Europa del segle XIX, on prevalien els guanys empresarials a costa de l'explotació de la mà d'obra. Els Estats membres podran modificar la seva legislació i permetre que els treballadors arribin a acords individuals amb els seus empresaris sobre la durada de la jornada, fins a un màxim de 60 hores setmanals en

els casos generals i de 65 en els casos especials com els metges.

Les conseqüències podrien ser altament negatives per a l'estabilitat social i institucional de la UE

Aquest temps es computa com a terme mitjà durant tres mesos, la qual cosa significa que les jornades podran ser de fins a les 78 hores. Així, doncs, la directiva atempta contra el dret constitucional a la negociació col·lectiva i introdueix la possibilitat que el treballador renunciï als seus drets laborals. Si fos definitivament aprovada pel Parlament Europeu suposaria una greu i molt brutal agressió contra els drets socials i laborals dels treballadors i treballadores europeus, i el ja de per si mateix altament devaluat model social europeu.

Barris de Sant Celoni: oblit i record interessat

Per la comissió de Carrer

Durant les dècades dels anys 60 i 70 el desenvolupament primer de la indústria tèxtil i després de la indústria química va atraure la població d'arreu de la península. Des de diferents llocs de procedència com Bornos, Piqueras, Torrox, Mojácar, etc., van arribar futurs celonins i celonines a la recerca d'un futur més optimista.

Són els anys del creixement industrial, de les inauguracions de fàbriques com Inacsa, Manusa o Resisa, i de l'increment de població. Al mateix temps, es produeix un augment del nucli urbà del municipi, es comença a construir més enllà de les vies del tren a la zona de les Borrelles o de les Illes Belles, i s'aixequen els primers pisos "de sindicats" de La Caixa a l'avinguda de la Pau o Sant Ponç.

Als anys 80, es van fundar les primeres associacions de veïns, entitats que van lluitar per aconseguir, per part de l'administració, l'establiment de serveis bàsics com pavimentació de carrers, enllumenat públic, etc. Amb elles va sorgir un altre fenomen: les festes del barri. Durant dècades es consensuava un calendari de festes entre les diferents associacions amb el recolzament,

més aviat ridícul, del govern municipal.

Aquestes mateixes associacions van servir de trampolí per a futurs polítics, ser president o pertànyer a la junta de l'associació veïnal era el primer pas per poder optar a participar en una llista electoral i per tant entrar a l'ajuntament com a regidor. Aquest va ser el camí d'alguns regidors del partit socialista.

A partir dels anys 90 aquestes entitats de defensa dels drets veïnals van entrar en decadència i així les festes dels barris. Com en altres àmbits de l'associacionisme català, la recaptació de voluntaris i, per tant, el relleu generacional es va convertir en un problema. Els locals de les entitats van seguir la mateixa trajectòria, pagats íntegrament pels celonins i celonines, i no es caracteritzen pel seu dinamisme a nivell sociocultural.

Malgrat la importància quant a població dels nostres barris, des de la CUP volem denunciar la manca d'atenció que aquestes agrupacions veïnals han tingut per part dels polítics de torn. Sempre s'han tingut en compte els principis partidistes i electoralistes per sobre de les necessitats dels ciutadans.

Els governs convergents han concebut els barris com un *coto privado* del partit socialista: és població immigrada i per tant mai votarà CiU, "no cal que ens hi matem". Per contra, el partit socialista s'ha limitat a mantenir la tendència de vot dels barris. Amb un *vermú*, el "porta a porta" durant el període electoral o la presència durant el sopar de la festa del barri n'ha tingut prou, no calen més esforços.

En definitiva, l'oblit interessat dels uns i el record electoralista dels altres ha provocat una situació actual que no es pot mantenir. Els nostres barris necessiten l'apropament de l'administració, un apropament que no sigui oportunista sinó sincer, calen iniciatives que valorin quines són les necessitats reals de la població que viu als barris. Propostes que surtin del diàleg entre els uns i els altres que vagin encaminades per exemple a descentralitzar els serveis municipals, a participar en la festa major, a fer més oberta la festa del barri, a optimitzar l'ús dels locals dels barris, i en definitiva a participar en el debat sobre el model de poble que volem, etc.

Per sobre dels interessos electoralistes ha de primar la qualitat de vida dels veïns i veïnes de Sant Celoni, difícilment podem dissenyar el poble que volem si no convidem a participar, si no busquem les fórmules perquè tothom hi digui la seva i sigui escoltat. A la CUP creiem que els celonins i celonines de Sant Celoni "no passen" del que passa al seu municipi. Ara és el moment de demostrar que tothom té coses a dir i més quan es tracta del seu entorn més immediat.

Local de l'Ass. de Veïns del Sax Sala.

La recollida de deixalles porta a porta: una necessitat

per Sergi Travessa, membre de la comissió de Territori i Habitatge

En la societat actual parlar de residus és parlar d'un problema que sembla no tenir límits. La manca de consciència col·lectiva referent a la generació dels residus i la seva gestió suposa una amenaça real per als nostres ecosistemes i una font de conflictes a nivell social.

El model de recollida selectiva porta a porta (PaP) opta per una gestió de tot el cicle dels residus domèstics d'una manera més eficient, transparent i ambientalment correcta.

Aquest sistema de recollida consisteix a lliurar els residus al servei de recollida davant la porta de casa en uns dies i unes hores determinats per a cada fracció. És a dir, es tracta de retornar al model tradicional de recollida, previ a l'aparició dels contenidors, amb la diferència que ara es proposa de forma selectiva.

La recollida selectiva porta a porta pot efectuar-se per la totalitat de fraccions presents als residus municipals ordinaris: fracció orgànica, rebuig, vidre, envasos i paper i cartró; o la recollida parcial: rebuig i fracció orgànica, mantenint els contenidors per a la resta de fraccions.

El model de recollida porta a porta comporta un benefici en l'espai públic i en la neteja dels carrers. Suposa un important estalvi econòmic i una millora substancial en la mobilitat i estètica urbana. Alhora, els residus no entregats correctament no són recollits, d'aquesta manera es facilita al màxim la separació en origen, la qualitat del residu recuperat i es minimitzen les actituds incíviques i poc participatives.

La identificació de l'usuari possibilita formular la taxa d'escombraries de manera que cada habitatge pagui segons la quantitat i tipologia de residus que produeix, el que es coneix com a pagament per generació. Aquests sistemes són més justos i són capaços de generar un incentiu en els usuaris envers la reducció i major reciclatge dels residus.

El sistema de recollida PaP obté uns resultats quantitius i qualitatius de material recuperat que poden arribar al 80% de recuperació sobre el total generat.

De tots els models de recollida dels residus –contenidors, contenidors soterrats, deixalleria, PaP– el sistema

porta a porta és el sistema de màxima proximitat al punt de recollida i que prioritza l'aprofitament dels residus valoritzables de qualitat.

L'idea fonamental del sistema porta a porta és apropar el ciutadà al problema dels residus per fer-lo partícip d'aquest problema i aconseguir minimitzar-lo.

Pocs anys després de l'aprovació a Catalunya de la llei de residus del 1993, els resultats de la recollida selectiva obtinguts distaven molt dels objectius plantejats. Aquest fet va provocar que alguns municipis catalans es comencessin a replantejar el propi model de gestió dels residus municipals, i s'emmallessin amb un nou model que s'havia començat a aplicar a Itàlia durant la dècada dels 90, la recollida selectiva porta a porta.

El juny del 2000 s'inicià a Tiana la primera experiència de recollida selectiva porta a porta de Catalunya i uns mesos més tard el seguiren Tona i Riudecanyes. L'any 2006 es va arribar a més de 60 municipis dels Països Catalans a aplicar el model de recollida PaP amb uns resultats, a nivell tècnic, social i

econòmic, altament satisfactoris que n'han facilitat l'expansió. Aquests municipis van constituir l'any 2002 l'Associació de municipis catalans per la recollida porta a porta".

L'any 2007 a nivell del Vallès Oriental el percentatge de recollida selectiva sobre el total del residus generats ha estat del 32,36%. A Sant Celoni, on el sistema de recollida és el de contenidors, aquest percentatge és molt inferior, es limita a un 20,66%. En d'altres municipis de la comarca on el sistema de recollida és el PaP, els nivells assolits són molt més elevats: Martorelles: 84,90%, Sant Antoni de Vilamajor: 82,46%, Santa Eulàlia de Ronçana: 79,02% o Lliçà de Vall: 69,58%.

Amb aquestes dades a la mà pensem que ha arribat l'hora que Sant Celoni i la resta de municipis dels Països Catalans que ens trobem a la cua a nivell de gestió dels residus municipals, apostem decididament pel sistema de recollida porta a porta, una bona eina per contribuir modestament a resoldre la problemàtica dels residus a casa nostra.

7a Assemblea d'Unitat Popular

Per què la CUP ha retirat el suport al govern de CiU?

La 7a Assemblea d'Unitat Popular, reunida el 17 de maig passat a la biblioteca l'Escorxador, va decidir deixar de donar suport a l'equip de govern de CiU arran del trencament que el grup conservador ha fet de l'Acord d'investidura i governabilitat signat amb la CUP el juny del 2007. La seva tossuderia per tirar endavant el projecte d'Àrea Residencial Estratègica (ARE) al sector de Can Riera de l'Aigua, malgrat que el ple del mes d'abril hi va votar majoritàriament en contra (amb els vots en contra de la CUP i del PSC-PSOE), va fer que el resultat de la votació de l'assemblea fos favorable a deixar de donar suport a l'equip de govern, amb el vot a favor de 36 persones, 15 en contra i 3 abstencions.

Us adjuntem seguidament els sis arguments que van fer que l'Acord d'investidura i governabilitat quedés sense efecte.

1. Perquè l'equip de govern de CiU ha infringit una de les 20 mesures considerades clau de l'Acord d'investidura i governabilitat. A l'Acord s'hi deixa que era necessària "La realització d'un pacte local per definir un model de poble a través de la redacció d'un POUM". En conseqüència, la CUP no podia fer com si res i s'ha vist obligada a donar per acabat l'Acord, emparant-se en la clàusula que estableix que "l'incompliment de qualsevol dels punts acordats suposarà el trencament d'aquest Acord d'investidura i governabilitat".

2. Perquè l'equip de govern no ha fet cap esforç negociador en els darrers mesos per arribar a un acord i no ha variat gens ni

mica la seva postura política. No ha fet cap mena de contraproposta concreta per facilitar l'Acord.

3. Perquè no ha acatat plenament la resolució del Ple, aprovada el 28 d'abril passat per majoria absoluta en contra del projecte d'ARE a Can Riera de l'Aigua, i segueix sense variar gens la seva postura, tot i que la moció presentada per la CUP al Ple instava "l'equip de govern municipal a fer tot el que sigui necessari perquè no es pugui dur a terme l'ARE a Can Riera de l'Aigua".

4. Perquè ha desinformat la gent durant tot el procés, fins i tot en el mateix Ple extraordinari, afirmant reiteradament que l'ARE és un projecte exclusivament de la Generalitat, tot i que existeix el compromís informal que, si un ajuntament s'oposa a una ARE, la Generalitat està disposada a retirar-la.

5. Perquè no són transparents. Si l'Ajuntament afirma repetidament que no pot fer res per aturar el projecte, com és que convoquen una consulta popular al poble? I si el resultat de la consulta és partidària d'aturar l'ARE, què faran?

6. Perquè les diferències pel que fa al model de poble entre la CUP i CiU s'han demostrat insalvables. Els dos models de poble en joc que representen CiU i la CUP, respectivament (creixement irracional i desmesurat basat en l'especulació immobiliària, o desenvolupament respectuós amb el medi i les persones), estan massa allunyats l'un de l'altre.

Dues imatges de la 7a Assemblea d'Unitat Popular de la CUP, celebrada el 17 de maig a la biblioteca l'Escorxador, en què es va decidir deixar sense efecte l'Acord d'investidura i governabilitat signat amb CiU el 2007 a causa del projecte d'ARE a Can Riera de l'Aigua.

Les Àrees Residencials Estratègiques (ARE): què són?

En un context marcat per la crisi econòmica en l'àmbit de la construcció, la Generalitat de Catalunya va optar a principis d'aquest any 2008 per la via d'urgència per obtenir grans zones com a sòl urbanitzable en el mínim temps possible i d'aquesta manera poder construir més habitatges. Per aquest motiu va definir 100 àrees residencials estratègiques repartides en 86 municipis, entre els quals hi havia Sant Celoni, que amb l'agilització de tràmits prevista tindran el camí obert per construir més de 90.000 pisos abans del 2011. Almenys la meitat d'aquests habitatges seran de protecció oficial.

Què implica una ARE per a Sant Celoni?

L'ARE implicarà construir 1.270 habitatges al paratge natural de Can Riera de l'Aigua, entre la riba del Pertegàs i el parc natural del Montseny, una zona popularment coneguda com els Maribaus. D'una extensió prevista aproximada de 25 hectàrees amb una densitat mínima de 50 habitatges per hectàrea. Cal subratllar que a la darrera zona urbanitzada (zona dels esports) la densitat és de 40 habitatges per hectàrea. Aquesta ARE, juntament amb els plans urbanístics previstos, implica un creixement demogràfic de quasi 8.000 persones, la qual cosa suposa arribar a un sostre de població de 24.000 habitants.

El nou hospital no depèn de l'ARE

La CUP exigeix que s'adquireixin ja els terrenys per al nou centre sanitari

Un dels falsos arguments que corren per Sant Celoni i la Batllòria a favor de construir una Àrea Residencial Estratègica (ARE) a Can Riera de l'Aigua és que així els celonins i celonines podrem tenir un nou hospital. **Però això no és cert.**

El Departament de Salut encapçalat per la consellera Marina Geli ja havia signat un acord, tant amb el govern tripartit com amb el convergent, segons el qual la Generalitat assumia el cost íntegre de la construcció de l'hospital, primer al Sot de les Granotes i després a Can Riera de l'Aigua, abans que es projectés l'ARE. En tots dos casos l'Ajuntament únicament havia d'assumir el cost dels terrenys on s'havia d'ubicar. La construcció del nou hospital no depèn, doncs, del fet que s'urbanitzi Can Riera de l'Aigua.

Ja fa uns quants mesos i fins i tot anys que es parla de la sempre imminent construcció del nou hospital de Sant Celoni, hem sentit i llegit un munt de notícies i rumors, sempre obeint a dinàmiques electoralistes. Aquestes malabars han aconseguit que els celonins i celonines es preguntin si realment l'hospital existirà algun dia. Aquesta situació ha creat una gran desil·lusió que ha sorgit de les maniobres dels diferents polítics que han intervingut en la gestió, al prioritzar els seus objectius partidistes i personals als de la majoria de ciutadans.

I no ho diem nosaltres, ho han dit els mitjans de comunicació, només cal que ens mirem els esdeveniments amb una certa perspectiva: tant el PSC-PSOE en les eleccions autonòmiques i municipals com el grup municipal de CiU més rarament.

L'última de les maniobres partidistes ha estat la d'intentar fer creure que la construcció del nou centre sanitari quedava vinculada a la construcció de 1.270 vivendes al paratge de Can Riera de l'Aigua i els Maribaus. L'alcalde, Francesc Deulofeu, tres mesos abans afirmava: "En aquests moments estem parlant amb els propietaris i estem acabant de tancar el tema", referint-se a l'adquisició dels terrenys de Can Riera de l'Aigua per a la construcció de l'hospital òbviament sense l'ARE, un projecte que encara no existia.

És per això que des de la CUP denunciem que CiU utilitzi un servei social imprescindible per justificar la seva voluntat d'urbanitzar Can Riera de l'Aigua amb més de mil habitatges. Instem, així mateix, l'equip de govern a treballar perquè

els celonins i celonines puguem disposar d'un servei sanitari com cal sense, per això, haver de convertir Sant Celoni en un poble inhabitable i col·lapsat.

Des de la CUP no permetrem que s'utilitzi la consulta popular de l'ARE per paralitzar l'opció d'aconseguir uns terrenys adequats per a l'hospital. Hem presentat al ple una moció per instar l'equip de govern a seguir els treballs i els processos que ja es duen a terme abans del decretàs de l'ARE, per aconseguir els terrenys on construir l'hospital procedint a l'expropiació, una possibilitat totalment procedent, al constituir una necessitat de bé general.

Col·locació de la primera pedra de l'Hospital de Sant Celoni, el 1955, amb la presència de Joan Planas, amb la vara d'alcalde. (Fotografia: Arxiu d'imatges de Sant Celoni)

Cronologia dels fets

22 febrer 2004: La consellera Marina Geli es va reunir amb l'alcalde Joan Castaño i va visitar l'Hospital Comarcal de Sant Celoni i els terrenys on s'ubicarà el nou Centre d'Atenció Primària.

Font: Generalitat de Catalunya.

2 novembre 2005: La Consellera de Salut, Marina Geli, ha signat dos convenis per millorar la qualitat sanitària de Sant Celoni i dels pobles del Baix Montseny. L'anomenat Pacte de Ciutat recull la construcció del nou Centre d'Atenció Primària i l'ampliació i remodelació de l'Hospital. Segons la consellera, els dos projectes suposaran una

inversió d'uns 8 milions d'euros.

Font: Ajuntament de Sant Celoni.

24 octubre 2006: La consellera de Salut, Marina Geli, i l'alcalde de Sant Celoni, Joan Castaño, van signar divendres l'acord per a la construcció d'un nou centre hospitalari al municipi. Aquest nou hospital, que relega el projecte que hi havia fins ara de fer una ampliació del centre actual, suposarà una inversió de 34 milions d'euros. En aquests moments, s'està redactant el Pla de Viabilitat amb el Departament de Salut que permetrà disposar dels grans eixos del que serà el nou centre hospitalari.

Font: web del PSC de Sant Celoni.

Segons l'acord signat divendres entre l'Ajuntament i el Departament de Salut, es preveu que a finals de 2007 es disposi del projecte constructiu de nou centre hospitalari. Un cop superats tots els terminis administratius, l'obra es podria portar a execució amb l'horitzó que estigui acabada a finals del 2009. Tot i això, es tracta d'un calendari molt ajustat que dependrà també del context polític que l'haurà de desenvolupar després de les properes eleccions.

Font: L'Actualitat del Baix Montseny.

1 de novembre 2006: eleccions autonòmiques.

16 març 2007: El Departament de Salut de la Generalitat ha aprovat el pla director del nou hospital de Sant Celoni. Aquest pla defineix l'estructura i els serveis que oferirà el nou equipament que s'ha de construir. Si es compleixen els calendaris, els encàrrecs d'aquest projecte es podrien fer a principis de l'any vinent.

Font: L'Actualitat del Baix Montseny.

5 abril 2007: Els pressupostos de la Generalitat per al 2007 no inclouen cap partida territoritzada per a projectes com el nou hospital.

Font: L'Actualitat del Baix Montseny.

27 de maig 2007: eleccions municipals.

21 setembre 2007: El consistori busca espais alternatius per fer el nou hospital. L'Ajuntament i Salut mantenen aquest divendres una reunió per definir l'emplaçament del nou centre.

Font: L'Actualitat del Baix Montseny.

10 desembre 2007: El govern de

Sant Celoni (CiU) i la Generalitat estan estudiant la possibilitat que el nou hospital es construeixi als terrenys de Can Riera de l'Aigua en lloc de la zona del Sot de les Granotes.

"Entenem, i la Generalitat de Catalunya també ho ha entès d'aquesta manera, que és un espai molt adequat", ha afirmat l'alcalde, Francesc Deulofeu, referint-se als terrenys de Can Riera de l'Aigua. Els terrenys de Can Riera de l'Aigua estan situats al costat de l'escola Pallerola i propers a la línia del TAV. "En aquests moments estem parlant amb els propietaris i estem acabant de tancar el tema", ha explicat l'alcalde.

Font: El 9Nou.

13 març 2008: L'alcalde de Sant Celoni, Francesc Deulofeu, es va reunir dijous al matí amb la consellera de Salut, Marina Geli, amb la qual va concretar el calendari de posada en marxa del projecte del nou hospital. El 2010 començaran les obres d'un edifici que ha d'estar enllestit el 2012. Per Deulofeu, el fet que s'hagi desencallat la qüestió dels terrenys permetrà que l'inici del projecte sigui ràpid, i més si ja s'ha començat a urbanitzar Can Riera de l'Aigua seguint la previsió de l'ARE.

Font: L'Actualitat del Baix Montseny.

28 maig 2008: La Generalitat considera que la dotació per a l'hospitalització actual al Baix Montseny ja és suficient per atendre la demanda hospitalària i absorbir el creixement que suposa l'augment de població prevista a la zona. Francesc Deulofeu ha recordat que la consellera Marina Geli va signar un conveni per a la construcció del nou centre al municipi.

Font: L'Actualitat del Baix Montseny.

"El Baix Montseny ha tingut un creixement que ha trencat la previsió que teníem per al 2015 i manté un ritme que en dos anys podria superar l'escenari màxim que s'havia previst". Amb aquesta afirmació, la directora del Sector Sanitari, Aurora Dueñas, va explicar que el Departament de Salut revisarà el Mapa Sanitari previst per al 2015, aprovat pel Govern, que inicialment considera que l'Hospital disposava de prou oferta per atendre les necessitats fins a aquesta data.

Font: L'Actualitat del Baix Montseny

Què es cou?

Jornades sobre immigració: tots som celonins i celonines!

Per Mariona Pascual, membre de la comissió de Comunitat, Comunicació i Participació

El mes de juny passat es van celebrar les "Jornades per a la dignitat i la igualtat de les persones immigrades", organitzades per la CUP conjuntament amb l'Associació Al-Mada/Horitzons. Aquesta iniciativa de la CUP respon a la necessitat d'evidenciar el fet que a la nostra vila hi ha celonins i celonines sense veu ni vot. Ens referim a les persones de procedència estrangera residents a Sant Celoni que viuen una situació complicada a molts nivells que impedeix que es puguin desenvolupar en igualtat de condicions a causa de la seva situació administrativa irregular.

Des de la CUP tenim clar que només a partir del coneixement de la realitat que ens envolta podem modificar aquesta situació de desigualtat i injustícia.

Albert Parés, advocat social especialista en estrangeria, ens va explicar que la Llei d'estrangeria és la mare dels ous. D'entrada, la llei ja restringeix els drets de les persones immigrades. L'administració, que és qui els ha de facilitar l'obtenció dels drets que preveu la llei, tot sovint és l'encarregada de posar més pals a les rodes. Amb aquesta combinació,

una llei rebuscada i de mínims i les males pràctiques de les administracions, l'obtenció de drets, directament vinculada a la condició de ciutadania, esdevé una empresa quixotesca. L'administració local juga un paper important en aquest embolic.

El padró municipal és el pal de paller del qual depenen molts drets

Una altra qüestió digna de destacar és la distància que separa teoria i realitat en el cas de la immigració. Tot sovint sentim alts càrrecs polítics parlant de la immigració legal o regular, que és la que volen potenciar, i eliminar o restringir la irregular. Judit Font, membre de l'Associació EINA de Salt, insistia en aquesta qüestió: si moltes persones entren de forma irregular (amb un visat per a poques setmanes que no permet treballar ni estudiar de forma regulada, per exemple) és perquè aconseguir un permís de treball des del país d'origen és extremadament difícil. Així, des que una empresa expedeix la sol·licitud de demanda de mà d'obra en un determinat país fins que el treballador es pot incorporar

a la feina poden passar fins a vuit mesos. Quina empresa espera vuit mesos per contractar algú? No cal ser gaire espavilat per endevinar que la intenció real, doncs, no és la cerca d'immigració regular, aquella que té els drets garantits, sinó una munió de persones disposades a treballar sota condicions duríssimes, sense seguretat ni drets, ni tan sols aquells que considerem bàsics. L'administració pot incidir en la seva regularització.

En un altre ordre de coses, Mostafà Shaimi, mediador i dinamitzador de l'àmbit comunitari, posava de relleu que molts problemes de convivència entre les persones d'origen estranger i els

originaris són una conseqüència del desconeixement mutu. Cal enderrocar les falses barreres que ens separen, per poder crear xarxes socials i lligams per cohesionar la nostra vila.

Pere Cortada, tècnic en polítiques migratòries, va ser l'encarregat de tancar les jornades sobre immigració fent un excel·lent repàs de les diferents facetes que s'han treballat des de l'àmbit municipal per integrar plenament com a celonins i celonines les persones d'origen estranger, així com posar fil a l'agulla concretant els passos a seguir per convertir la nostra administració local en una eina al servei de tots els ciutadans, inclosos els i les immigrants.

Esq., Moushin El Hanouni, Albert Parés i M. Pascual. Dreta, Mostafà Shaimi i Judit Font.

Territori, paisatge: escenaris de la història

Per Josep Lluís Òdena, estudiant d'Història i membre de la comissió de Cultura, Educació i Esports

Sant Celoni està situat a la depressió prelitoral catalana, allà on comença, de manera aproximada, el curs mitjà de la Tordera. Aquest riu rep com a afluent la riera del Pertegàs, l'altre curs fluvial que emmarca el poble tot davallant del Montseny, l'imponent teló de fons de la localitat. Però aquest massís no es troba sol, a l'altre costat de l'esmentada depressió prelitoral, en direcció a la Mediterrània, hi ha la "muntanya de Baix", el Montnegre. Tot observant antigues fotografies de la vila, hom pot veure com els turons que l'envolten presentaven molta menys vegetació, el bosc era gairebé inexistent i, en canvi, hi havia conreus i vinyes. Aquestes imatges d'inicis del segle XX ens mostren un petit Sant Celoni envoltat de camps, resseguit per la via del tren i travessat per la carretera de França, antic camí Ral i, encara més antiga, via Augusta.

L'escorxador, avui immers al teixit urbà, apareixia aleshores com una illa edificada entre els camps. És evident, doncs, que, sobretot durant el segle XX, s'ha esdevingut una profunda transformació del paisatge celoní.

El Montseny i el Montnegre, la Tordera i el Pertegàs envolten Sant Celoni

Els camps de conreu són avui nauus industrials i de distribució logística, mentre que les noves vies de comunicació (l'autopista i el tren d'alta velocitat) aprofiten aquest històric lloc de pas mentre fan de tenalla sobre la vila tot separant-la del seu entorn natural. En passar d'una societat agrària i d'artesania amb un marcat aprofitament forestal, a una societat industrial i de serveis, el bosc ha anat guanyant terreny a vinyes i camps. A més,

es tracta d'un bosc menys treballat i, per tant, amb una notable presència de sotabosc que accentua el risc d'incendi. Alguns turons de les rodalies del poble van ser urbanitzats de manera descontrolada durant el franquisme amb un tipus d'ocupació (les urbanitzacions) que trenca amb la que havia estat característica de les zones de muntanya: les masies. Avui, els masos que han tingut la sort de no convertir-se en runes i ésser envaïts per la vegetació, han adquirit nous usos. De totes maneres, cal un major impuls per conservar aquest patrimoni arquitectònic popular així com també la seva tasca de gestió del territori i, per tant, del paisatge.

En l'actual context de canvis accelerats, cal usar les noves eines per copsar les transformacions i, així, decidir cap a on es vol anar: la Geografia i les Ciències Ambientals hi tenen molt a dir.

Els camps de Can Draper, un espai per conservar al peu del Montnegre.

L'ordenança de control de la publicitat: una forma de silenciar els moviments socials

L'equip de govern de CiU va portar al Ple municipal del juliol una proposta d'ordenança de control de la publicitat amb l'objectiu de fixar uns punts concrets del poble on poder penjar publicitat (cartells, pancartes, banderoles, etc.). Segons aquesta proposta d'ordenança, qualsevol empresa o entitat social haurà de demanar permís a l'ajuntament amb una certa antelació per fixar qualsevol tipus de "publicitat" als llocs indicats.

Amb aquesta ordenança, l'equip de govern equipara, doncs, la publicitat amb afany de lucre amb aquella que no ho és, sempre que aquesta darrera es pugui qualificar amb l'atribut de "publicitat". Per CiU, és el mateix una promoció 3x2 del gegant de distribució Carrefour que un cartell que anuncia la convocatòria d'una xerrada per parlar de la voràgine consumista. Obviament, la CUP considera que això és inadmissible i inacceptable.

Per tant, i segons es desprèn de la proposta d'ordenança:

-Per CiU la publicitat no és el problema, sinó la manera com es distribueix, i

és equiparable als cartells i rètols que els moviments socials i el teixit associatiu del poble utilitzen per anunciar les activitats que organitzen. Així, per exemple, i per

ratificar aquesta afirmació, cal assenyalar que al formulari de "solicitud permís col·locació/distribució publicitat" que proposa l'ordenança hi ha un epígraf titulat: dades relatives a l'entitat, col·lectiu o empresa.

A l'exposició de motius de la norma s'assenyala que la distribució descontrolada de publicitat provoca:

1. Un increment de molèsties a la ciutadania; 2. Genera un gran volum

de residus; 3. Embruta l'espai públic

Si bé a l'exposició de motius no s'especifica a quin tipus de publicitat és imputable amb major grau aquestes conseqüències negatives, és fàcil deduir que la palma se l'emporta, per aquest ordre, la publicitat que es distribueix en mà i els cartells. No obstant això, i a l'hora d'identificar les modalitats que la publicitat pot adoptar a la via pública, la proposta d'ordenança

identifica les següents: 1. Publicitat estàtica consistent en anuncis fixos, com ara banderes, pancartes, cartells, tòtems o d'altres elements que es determinin, genèricament o específica, per l'Ajuntament; 2. Repartiment de propaganda a mà per la via pública; 3. Repartiment de propaganda a les bústies.

És a dir, i amb independència que l'ordre sigui jeràrquic o no, és simptomàtic que la primera modalitat de publicitat que s'enumera sigui l'estàtica, com pancartes o cartells, que qui m'és ús en fa, precisament, són els moviments socials i el teixit associatiu, no pas les empreses.

Des de la CUP considerem que la proposta d'ordenança municipal de publicitat no és res més que una cortina de fum rere la qual s'amaga la voluntat de controlar i escapar l'activitat dels moviments socials i el teixit associatiu del poble. Precisament, una riquesa que s'hauria de conservar i potenciar perquè és la garantia que assegura un poble cohesionat, crític i participi en la política municipal. Des de la CUP treballarem perquè es distingeixi entre publicitat privada i propaganda sense ànim de lucre, perquè la feina dels moviments socials del poble no quedi escapçada.

Pancarta de l'Ass. de Donants de Sang, a finals d'agost, al balcó de Can Ramis.

Gira el mitjà

LA LLAVOR DEL FUTUR. José Bové. Pagès editors. 1998. Escrit per dos pàgines; un molt conegut: José Bové. El llibre ens ofereix la problemàtica que es viu al camp per part de persones que viuen i pateixen les conseqüències de les polítiques neoliberals impulsades per la tríada del capitalisme mundial: el Fons Monetari Internacional (FMI), el Banc Mundial (BM) i l'Organització Mundial del Comerç (OMC).

CONSUMIR MENOS, VIVIR MEJOR. Toni Lodeiro. Txalaparta. 2006

Viure amb menys no és només necessari per construir un món més just i igualitari, sinó que també és una manera de fer el dia a dia més plaent, relaxat i satisfactori. El llibre està farcit d'informació, reflexions i, sobretot, idees pràctiques a punta pala.

OBESOS Y FAMÉLICOS. Raj Patel. Los libros del lince. 2008. Un llibre amè, escrit amb estil periodístic que aborda tots els elements relacionats amb el dret a l'alimentació: la nefasta política de l'OMC, el pervers invent dels supermercats, l'assetjament dels agricultors per parts dels agronegocis, la invasió del menjar ràpid o la tirania dels productes transgènics.

LA VÍA CAMPESINA. LA GLOBALIZACIÓN Y EL PODER DEL CAMPESINADO. Annette Aurélie Desmarais. Editorial Popular. 2007

Un llibre que explica, d'una banda, les conseqüències catastròfiques que ha tingut la mercantilització de l'agricultura, especialment en les economies del sud i, de l'altra, la història del moviment de base "La Vía Campesina", que agrupa associacions d'agricultors de tot el món que lluiten contra el procés de liberalització de l'agricultura impulsat per l'OMC.

EL FETICHE DEL CRECIMIENTO. Clive Hamilton. Editorial Laetoli. 2006

Els politicastres d'arreu encara defensen sense rubor la idea que el creixement econòmic exponencial comportarà una vida millor per a tothom. Tanmateix, després d'anys de creixement constant, no som pas més feliços. Per Hamilton, el creixement econòmic no és la resposta als nostres problemes, sinó que ocupa un lloc central entre els mals de la societat, perquè ha corromput les nostres prioritats socials i les estructures polítiques, i ha consolidat el sentiment d'alienació. El llibre proposa combatre la malaltia de l'abundància.

Reportatge

No a la MAT: ni aquí ni enlloc!

Els governs francès i espanyol, amb el suport incondicional de la Unió Europea, estan impulsant un projecte d'interconnexió elèctrica entre els dos Estats –l'anomenada línia de molt alta tensió (MAT) de doble circuit de 400.000 volts Sentmenat-Bescanó-Baixàs.

Es tracta d'un projecte signat als anys 80, entre REE (Red Eléctrica Española) i la seva homòloga francesa EDF, amb els dos governs respectius, amb la intenció de connectar energèticament els dos territoris amb tot un seguit de línies de molt alta tensió.

Actualment la xarxa elèctrica francesa està connectada a la xarxa espanyola a través de 7 línies d'alta tensió, de les quals només s'aprofita un 20% de la seva capacitat.

I, doncs, com es pot justificar la construcció de la línia de 400.000 volts?

La resposta es pot trobar en el nou escenari energètic que es perfila arran de la nova liberalització del sector elèctric. A partir d'ara qualsevol companyia elèctrica podrà vendre i

comprar electricitat fora de les seves fronteres.

Cal plantejar-se si aquestes infraestructures responen a l'interès real de la societat

Els Estats francès i espanyol mantenen uns acords governamentals que permeten la venda de l'energia generada a les centrals nuclears espanyoles i franceses a tercers països com el Marroc i Portugal. Per poder vendre l'energia excendent, cal transportar-la i, per aquesta raó, busquen les mil justificacions possibles a les autopistes elèctriques. La línia de 400.000 volts no és justificable ni per un augment de la demanda elèctrica, ni per alimentar el TGV, ni per fer front a les possibles fallades de les línies existents.

La línia de 400.000 volts respon a l'interès que tenen les multinacionals de l'energia de fer circular l'electricitat d'un país a l'altre i poder obtenir

beneficis milionaris d'aquest comerç (tant les companyies que generen l'electricitat, com Endesa, com les que viuen del transport d'aquesta REE).

Una altra de les argumentacions de REE és que la línia de molt alta tensió està pensada per suplir el dèficit energètic que presenten les comarques gironines ara o en un futur. D'altra banda, creiem que aquest projecte va molt més enllà del Gironès, com ens fa sospitar la construcció d'una autopista elèctrica submarina de 400.000 volts que connecta l'Estat espanyol i el Marroc. Parlem del conegut cable de Tarifa. Aquesta línia acabarà travessant el territori espanyol de nord a sud per possibilitar vendre energia al Marroc. I en un futur no gaire llunyà, acabarà possibilitant la deslocalització de la producció elèctrica francesa al Magrib, utilitzant les autopistes elèctriques per subministrar electricitat a la vella Europa.

Tots sabem que la gran empresa EDF (Électricité de France) disposa d'un potencial generador, fonamentat en les centrals nuclears, que sobrepassa amb escreix les necessitats del mercat francès. La MAT, o més ben dit, les MAT serien el mitjà de transport per exportar aquests excedents elèctrics amb destinació a mercats deficitaris en energia elèctrica com Itàlia, Portugal, el Marroc i tot el nord de l'Àfrica.

En aquest sentit, EDF i REE van signar el 1997 un contracte per tal d'incrementar la capacitat d'interconnexió amb l'Estat Espanyol que permetés a EDF un augment de les exportacions d'electricitat. Aquest contracte contenia també una reserva permanent de la capacitat d'interconnexió per a ús exclusiu d'EDF i REE, que va ser acceptada pels governs tot i afavorir els interessos econòmics d'aquestes empreses per damunt de l'interès general. Més recentment, veiem que l'any 2001, EDF va proposar a la Comissió de la UE l'augment de les interconnexions com a contrapartida per tal que aquest organisme li permetés adquirir el control de l'empresa generadora Hidrocantábrico.

El 70% de l'energia elèctrica generada a l'Estat espanyol procedeix únicament de dues empreses: Endesa i Iberdrola.

Aquestes actuacions per part de les elèctriques mostren sense ambigüitats que quan, posteriorment, els governs francès i espanyol determinen la necessitat de les interconnexions ho fan condicionats i supeditats a aquest important i influent lobby elèctric.

En conseqüència, tot el seguit de raons que s'han plantejat per convertir aquesta infraestructura indesitjable en un dels pilars del progrés per les a comarques gironines, són més una

operació de maquillatge o de màrqueting publicitari que no una justificació real.

La situació actual al mercat elèctric de l'Estat espanyol és clarament de tipus monopolístic. No creiem que la construcció de noves interconnexions superi aquesta situació de domini, ja que, de totes maneres, tal com reconeix la Comissió Europea, qualsevol altre generador o comercialitzador que vulgui exportar electricitat a l'Estat espanyol, ho ha de fer a través de la xarxa de transport i interconnexions gestionada per RTE (Réseaux de Transport Électrique), filial d'EDF (Électricité de France), fet que disminueix la viabilitat econòmica de la seva oferta, perquè EDF/RTE aplica tarifes o recàrrecs no habituals als usuaris de la seva xarxa de transport. França és pràcticament l'únic estat de la UE, i EDF la companyia generadora, que disposen d'excedents importants d'energia elèctrica destinada a l'exportació. Per tant, la realitat europea ens diu que no existeix en el mercat elèctric europeu un model basat en la lliure competència, sinó només un monopoli amb excedents i que, per tant, es troba en situació de domini.

França vol el monopoli de la venda d'excedents energètics a través de la MAT

La liberalització real del mercat elèctric a la UE ha de venir, en primer lloc, de la distribució de la generació. En la mesura que cada consumidor es converteixi també en generador es farà possible que una part de l'electricitat generada no hagi de ser transportada i provingui d'un origen no assimilable a les multinacionals del lobby elèctric. La implantació de centrals generadores a petita escala basades en fonts renovables: solars, eòliques, de biomassa o cogeneració; de titularitat municipal o de cooperatives ciutadanes, ha de jugar un paper molt important per assolir aquest objectiu.

Per altra part, la utilització de fonts renovables amb el màxim de diversificació possible possibilitarà una major estabilitat dels preus ja que el "mix" de generació es recolzarà en una base molt més àmplia. Com a valor afegit cal esmentar que l'ús de fonts renovables crearà, comparativament, més llocs de treball que la generació en grans centrals.

I finalment, cal desfer l'actual concentració monopolística existent per la generació a gran escala i desactivar la posició de domini i capacitat d'influència del lobby elèctric espanyol i europeu.

Font: Plataforma No a la MAT

Cartell contrari a la MAT. Disseny: Jaume Turón.

La lluita per la justícia social i la cohesió de les classes populars

Per Arnau Comas, membre de la comissió de Comunitat, Comunicació i Participació

El conjunt dels Països Catalans, i Sant Celoni en particular, s'han caracteritzat al llarg de la seva història contemporània per la incorporació de la immigració en el seu desenvolupament demogràfic, econòmic i cultural. En els últims cinc anys, el Principat de Catalunya ha rebut mig milió de nous habitants, i es calcula que el 90% del creixement és fruit de la immigració i que ja gairebé el 15% de la població és d'origen immigrant (segons dades de l'Idescat 2007).

A Sant Celoni hi viuen 1.666 persones d'origen immigrant, un 10,5% de la població

Però aquest important increment de veïns no s'ha traduït en un augment d'igual magnitud pel que fa a les polítiques socials, tot i les importants aportacions que han fet en forma imposts la gent que ha arribat, ja que la majoria dels que vénen es troben en edat de treballar (més del 52% de les persones immigrades que viuen a Sant Celoni tenen menys de 30 anys).

El procés migratori, però, només s'explica per les desigualtats econòmiques a escala internacional i per les necessitats del capitalisme europeu. No és un procés unilateral de l'immigrant a la recerca de noves expectatives, sinó també una crida de les empreses i dels mercats europeus. El fenomen migratori, doncs, és una conseqüència més del domini econòmic i polític que exerceixen els estats amb un capitalisme desenvolupat, les seves grans corporacions i les elits locals dels pobles d'on són originàries les persones que emigren, sobre aquesta població. Són les diferències creixents de renda entre els països d'origen i de recepció de la immigració, fruit de la imposició de polítiques neoliberals a escala internacional, les que han motivat l'escenari migratori que tenim avui a Sant Celoni. Per tant, qualsevol

actuació que pretengui la gestió del fenomen migratori ha d'estar vinculada a la lluita per la sobirania de tots els pobles i la igualtat d'oportunitats entre totes les persones.

Quins són els problemes que es generen? Quins són la majoria dels problemes que s'associen a la immigració? La precarietat en l'habitatge, l'accés insuficient a les prestacions i ajudes socials, l'estructura laboral segmentada i dual, la importància de l'economia submergida, el retrocés en l'ús social del català i la possibilitat de conflicte entre comunitats, els dèficits estructurals en la participació política i social dels ciutadans/es, les tensions social dins les classes populars i descohesió, etc. Com es pot observar, vistos tots d'un en un, tots aquests problemes són problemes de context i que ja existien (i molt!) abans de l'arribada dels immigrants. La precarietat social i laboral que genera el model capitalista actual, la manca de drets nacionals i lingüístics, i la manca de democràcia a l'Estat espanyol són previs a la incorporació de la nova immigració.

Amb la immigració s'engrandeixen i es visibilitzen més aquests fenòmens

És obvi que també apareixen problemes de relació cultural, però aquests tenen sempre data de caducitat i són problemes d'una dimensió menor (sorolls dels veïns, pudors a l'escala, etc). Aquestes tensions culturals, per si mateixes, no generen racisme o xenofòbia ni una alta conflictivitat social.

Per què es generen aquests problemes? Per què si hi ha més treballadors cotitzant a la seguretat social, i presumptament més ingressos públics, es mantenen o disminueixen les beques i les ajudes socials i ens hem d'acabar discutint entre nosaltres sobre si se la queda

un o se la queda l'altre? Per què ens barallem si entre tots els treballadors generem recursos de sobra per no haver-nos de barallar? Doncs és força senzill: perquè aquells que distribueixen els ingressos que generem tots els que treballem els destinen a altres coses i tenen altres prioritats. Els nostres responsables polítics, tant els dels municipis com els de l'administració autonòmica i estatal, presos per la ideologia neoliberal que prima el mercat "lliure" per sobre d'una inversió social forta i potent, han anat rebaixant progressivament els impostos als més rics (les rebaxes successives sobretot dels trams més alts de l'IRPF o de molts impostos sobre el capital, per exemple) i han perdut, per tant, diners per invertir. També han anat deixant d'invertir en polítiques socials (comparativament amb els diners de què disposaven) i n'han externalitzat la gestió, és a dir, han donat els diners per a la seva gestió a empreses privades que tenen com a objectiu l'obtenció de beneficis empresarials i no només la consecució de finalitats socials.

L'administració cada cop inverteix menys en polítiques socials

Davant aquesta situació, la solució sembla que passaria per crear una estratègia conjunta entre totes aquelles persones que necessitem canviar les dinàmiques dominants avui dia. Canviar les dinàmiques per crear un altre model de poble i de societat molt més just, que distribueixi de manera més

equitativa els recursos, que es doti d'unes polítiques socials fortes per a tothom i que treballi per la cohesió de tots els veïns. Per tant, entenem que els ajuntaments no només han d'actuar en la recepció i acollida de la immigració i en la gestió de la diversitat cultural, com s'està fent fins ara, sinó que també s'han d'implicar en la gestió de les tensions i els problemes de caràcter socioeconòmic que patim totes les persones de les classes populars i, per tant, també els treballadors immigrants, i sobretot per un augment i una millor redistribució dels recursos públics.

Però la construcció d'aquesta alternativa, i la superació per tant de moltes d'aquestes possibles tensions socials, depèn de la capacitat de pressió de tots aquells que estem interessats que tot això canviï i la nostra capacitat de pressió serà molt més petita fins que totes les persones desfavorides, que fa anys que viuen entre nosaltres, no tinguin els mateixos drets socials i polítics que la resta de veïns i veïnes i puguin fer pressió juntament amb la població autòctona que pateix els mateixos problemes. I això ho saben els que defensen aquest model econòmicament i socialment injust, i per això neguen els drets socials i polítics als immigrants. Perquè així som menys. L'extensió dels drets socials i polítics als nous treballadors immigrants no és només cosa d'ètica i moral sinó que l'extensió dels drets de ciutadania a tothom (vot, participació política, associativa, sindical, etc.) és també l'única manera de construir un Sant Celoni i uns Països Catalans més justos i igualitaris, en benefici de tothom.

SANT CELONI

Persones immigrades procedents de fora de l'Estat espanyol

Any 2001	332
Any 2007	1.666

Font: Padró municipal d'habitants

Dimecres de mercat

1. Què li sembla que es construeixi una ARE a Can Riera de l'Aigua?
2. Què opina de la consulta popular que es vol fer perquè els veïns opinin sobre l'ARE?
3. Què pensa del fet que la CUP hagi retirat el suport a CiU després de l'obstinació convergent de tirar endavant l'ARE?

Adela Gener

1. No em sembla bé. No cal més habitatge. M'agradaria saber qui s'encarrega de la planificació urbanística de Sant Celoni perquè demostrï si és necessari l'ARE, o si és que hi ha interessos privats.
2. Si la consulta popular fos una nova manera de governar, em semblaria bé. Però fer ús de la consulta com a estratègia per a aquest cas concret, no em sembla bé.
3. Molt bé si han trencat l'acord.

Rosa Maria Canaleta

1. No. Sant Celoni ja és prou gran. Primer s'han d'incrementar les infraestructures i els serveis socials i després ja es faran els habitatges. Hi ha d'haver una bona planificació.
2. Ho trobo genial, però penso que a aquestes altures és un rentat de cara de CiU.
3. Molt malament. Des de dins l'Ajuntament és més fàcil treballar. El tema de l'ARE no era suficient per retirar el suport a CiU; hi ha temes que no tenen tant ressò que també són molt importants i que ara serà difícil treballar.

Jaume Bilbeny

1. No em sembla bé. És un espai natural i no s'hauria d'ampliar el poble per allà. Com més gent vingui a Sant Celoni, millor, però no allà.
2. Em sembla bé que es demani el parer del poble.
3. CiU ha fallat a la CUP i és normal el que ha passat. La CUP ho hauria d'haver fet el primer dia.

Enric Gimeno

1. No m'agrada. Sant Celoni està creixent molt i hi ha molt habitatge buit. No fan falta pisos nous, i menys en una de les últimes zones verdes.
2. Ara està de moda deixar opinar el poble, però després fan el que volen. Les consultes només són bones si realment són útils.
3. És lògic si CiU no ha respectat els punts de l'Acord signat amb la CUP.

Queralt Rico

1. Si no el fan, millor. No calen més habitatges.
2. No hi estic d'acord. És una neteja de cara.
3. Ho trobo perfecte. La CUP té dret a retirar el suport després del que ha passat.

Marc Rodellas

1. Ho trobaria bé si primer ho adaptessin a serveis que fan falta al poble, després ja hi faran habitatges. Perquè de pisos ja n'hi ha molts de buits.
2. La consulta tampoc és el resultat del que vol el poble perquè no tothom anirà a votar. Des de l'Ajuntament ho dirigiran com voldran. No penso que faci falta el vot popular.
3. Bé. Si no compleixen l'Acord no s'ha de seguir donant-los suport.

Pep Sala

1. Malament. Fan falta moltes més infraestructures per als que ja hi som. Un cop hi hagi més serveis, després ja vindrà la gent. El poble ha de créixer mesuradament, en funció del seu territori, i no ens podem menjar més zones verdes.
2. Bé, així el poble es podrà expressar. Però abans s'haurà d'informar molt bé a tothom.
3. És normal que s'hagi retirat el suport, CiU ha anat a la seva.

Marc Giral

1. Primer s'han d'arreglar altres coses, Sant Celoni hauria de tenir altres prioritats. Hi ha molts pisos buits i no cal fer-ne més, no pot ser que només es construeixi.
2. Bé, si fan cas del resultat que surti.
3. Si en el Ple municipal CUP i PSC hi van votar en contra, CiU ho hauria d'haver tingut en compte. Abans de tirar-ho endavant ho haurien d'haver preguntat al poble.

Maria Rosa Pujadas

1. L'ARE no quedaria bé allà, seria una pena que l'hi fessin perquè és l'últim tros verd. A més, cada vegada som més gent i els serveis no milloren, com l'hospital, que està col·lapsat. L'hospital sí que aniria bé allà, perquè és una zona que queda apartada.
2. Bé, perquè tothom podrà opinar.
3. És normal. No fan falta més pisos, ja hi ha altres llocs per fer-hi habitatges, com la Forestal.

Ignasi Sánchez

1. No em sembla bé. A Sant Celoni hi queda molt poca zona verda i s'ha de respectar. Ja hi ha prou pisos.
2. Em sembla bé. A veure quina és la resposta del poble.
3. Bé, perquè és un tema de l'Acord molt important.